

Sygn. akt II K 159/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 08.04.2014r.

sprawy **Z. K.**, urodz. (...) w W.

syna W. i J. z d. Ź.

oskarżonego o to, że: w dniu 19 lutego 2014r. w miejscowości S., woj. (...), kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki S. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynik badania Alkometrem A 2.0 : I – 0,26 mg/l, (0,55‰), II – 0,26 mg/l (0,55‰), III – 0,24 mg/l (0,51‰) alkoholu w wydychanym powietrzu; -

tj. o czyn z art.178a§1kk

orzeka:

oskarżonego Z. K. uznaje za winnego tego, że w dniu 19 lutego 2014r. w miejscowości S. na ul. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, wynik badania Alkometrem A 2.0 : I – nie mniej niż 0,24 mg/l, II – nie mniej niż 0,24 mg/l, III – nie mniej niż 0,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.87§1kw i za to na podstawie art.87§1kw wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.000 zł (jeden tysiąc); -

- na podstawie art.87§3kw orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 1 (jednego) roku; -

- na podstawie art.29§4kw na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19.02.2014r. do dnia 08.04.2014r.; -

- na podstawie art.82§3kpw na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zalicza okres jego zatrzymania w dniu 19.02.2014r. i ustala, że do wykonania pozostała grzywna w kwocie 800 zł (osiemset); -

- na podstawie art.627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 zł (sto dziewięćdziesiąt) tytułem kosztów sądowych w tym 100 zł (sto) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 159/14

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2014 roku, około godz. 7:30, w miejscowości S., na ul. (...), funkcjonariusze policji asp. D. D. oraz sierż. sztab. R. S. zatrzymali do kontroli drogowej mężczyznę kierującego samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...). Kierującym okazał się oskarżony Z. K. (k.1). W trakcie kontroli od oskarżonego czuć było woń alkoholu, dlatego został on zatrzymany i przewieziony do KPP w N., gdzie poddano go badaniu na urządzeniu typu A. A 2.0 (nr fab. 324/95). Przeprowadzone badanie wykazało u oskarżonego: 0,26 mg/l (I badanie godz. 07:52), 0,26 mg/l (II badanie godz. 07:54), 0,24 mg/l (III badanie godz. 08:11) alkoholu w wydychanym powietrzu (protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego k.2). Badania te zostało przeprowadzone sprawnym urządzeniem posiadającym świadectwo legalizacji (k.3). Z tym, że zgodnie ze świadectwem legalizacji wystawionym dla w/w urządzenia Alkomat, przewidziano w nim niepewność wyników pomiaru na 0,02 mg/l dla wartości odniesienia 0,25 mg/l (k.3v.).

Oskarżony Z. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 18.02.2014r. około godz. 17:00 wypił piwo.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom Z. K., co do przebiegu wydarzeń z dnia 19.02.2014r., gdyż w całości korespondują one z pozostałym ujawnionym w toku rozprawy materiałem dowodowym, a zwłaszcza z treścią protokołu użycia w/w urządzenia pomiarowego. Z tego też powodu sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, jechał w/w samochodem w ruchu lądowym, do czego zresztą sam się przyznał. Wszystkie te okoliczności znajdują potwierdzenie w protokole użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego typu Alkomat. Samo badanie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, a czynności zostały należyście udokumentowane. Badanie zostało przeprowadzone na sprawnie działającym urządzeniu, co potwierdza świadectwo legalizacji. Z drugiej jednak strony uwzględniając fakt, że przedmiotowe badanie dały wynik na granicy czynu z art.178a§1kk i czynu z art.87§1kw, sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego niepewność pomiaru przewidzianą na 0,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k.3v.). Czyli wartość rzeczywista najwyższego pomiaru, tj. z I oraz II badania, mieściła się w przedziale od 0,24 mg/l do 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wszystkie te okoliczności znajdują także potwierdzenie w zeznaniach świadka R. S., którym sąd w całości dał wiarę, gdyż ocenił je, jako logiczne i precyzyjne. R. S. jest osobą postronną, na miejscu zdarzenia znalazł się wykonując swoje czynności służbowe i jako policjant, nie posiadał żadnego interesu w tym, by obciążać oskarżonego ponad jego rzeczywiste działanie. Wszystko to razem powoduje, że w ocenie sądu, zeznania te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia ujawnionych w sprawie, pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, ani też nie wzbudziła wątpliwości sądu.

W tych okolicznościach, w ocenie sądu, wina Z. K. nie budzi żadnych wątpliwości. W dniu 19.02.2014r. w miejscowości S., na ul. (...), prowadził on w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu. Wynik badania Alkometrem A 2.0 dał wynik: I – nie mniej niż 0,24 mg/l, II – nie mniej niż 0,24 mg/l, III – nie mniej niż 0,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.87§1kw. Uwzględniając na jego korzyść w/w błąd pomiaru i przyjmując jego dolną granicę, sąd ustalił, że Z. K. można przypisać, jako wynik badania - 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Z kolei taka wartość powoduje, że oskarżony był w stanie po użyciu alkoholu, a nie w stanie nietrzeźwości, jak przyjął prokurator w akcie oskarżenia. Wartość 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu jest górną granicą stanu po użyciu alkoholu. Stan nietrzeźwości wyznacza się za pomocą dwóch alternatywnych kryteriów: zawartości alkoholu we krwi oraz w wydychanym powietrzu. Za stan nietrzeźwości uznaje się sytuację, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość oraz taką, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Z kolei pojęcie „po użyciu alkoholu” obecne jest na gruncie prawa wykroczeń. Oznacza sytuację, gdy stężenie alkoholu we krwi mieści się w granicach 0,2 - 0,5‰ albo, gdy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosi 0,1 - 0,25 mg w 1 dm³ (patrz

Komentarz do art.115 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III. Stan prawny: 2010.09.08). Z tego też powodu, uwzględniając niepewność pomiaru, sąd uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że zawartość alkoholu wydychanego powietrza prowadzi do stężenia przekraczającego wartość 0,25 mg/l, zwłaszcza, że kolejne badanie dało wynik – 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Poza tym, sąd jest zobowiązany kierować się zasadą wynikającą z treści art.5§2kpk stanowiącą, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Tym samym, bezkrytyczne opieranie się na nominalnym wyniku badań, bez uwzględnienia wyniku wzorowania, jest niedopuszczalnym domniemaniem przeciw oskarżonemu. Istotne jest również i to, że tożsama kwestia była poruszana przez sąd także w kilku innych sprawach, m.in. w sprawie sygn. akt II K 8/14 czy też II K 978/13, gdzie także sąd sporządzał pisemne uzasadnienia wydanego wyroku, przytaczając tą samą zasadę wynikającą z treści art.5§2kpk, która winna być także uwzględniana przez prokuratora przy stawianiu zarzutów.

Należy również podnieść, że ul. (...), tj. droga, po której poruszał się Z. K., jest drogą publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz. U nr 14 poz. 60 z późniejszymi zmianami). Ponadto oskarżony jest dorosłym człowiekiem i powinien zdawać sobie sprawę z tego, że alkohol osłabił jego koncentrację i zdolność szybkiego reagowania. Decydując się na kierowanie pojazdem mechanicznym po użyciu alkoholu Z. K. spowodował zagrożenie w ruchu lądowym (drogowym) i miał przy tym pełną świadomość, że narusza obowiązujące normy prawne.

Wymierzając Z. K. karę grzywny w wysokości 1000 zł, sąd kierował się dyrektywami zawartymi w treści art.33kw. Sąd wnikliwie rozważył wszelkie okoliczności mogące wpłynąć na wymiar kary zarówno te łagodzące jak i obciążające. Jako okoliczność łagodzącą sąd wziął po uwagę to, że oskarżony wyraził skruchę, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i deklarował poprawę. Natomiast, jako okoliczność obciążającą sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, że Z. K. bez żadnego racjonalnego powodu, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, zdecydował się na jazdę pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Poza tym, na wymiar kary wpływ ma także ilość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, którego wartość była na granicy przestępstwa z art.178a§1kk. Istotne jest również i to, że oskarżony nie był dotychczas karany (k.25), był tylko raz karany za wykroczenie drogowe (k.38), ponieważ dowodzi to, że w/w czyn miał jednostkowy charakter. Poza tym, na wysokość kary grzywny duży wpływ miał także stan majątkowy Z. K., który jest emerytem i ma z tego tytułu stałe źródło dochodu w wysokości 3000 zł.

Stosownie do dyspozycji art.87§3kw sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 1 roku. W przypadku popełnienia wykroczenia z art.87§1kw istnieje obligatoryjny obowiązek orzeczenia w/w środka karnego. Zgodnie z treścią art.29§1kw zakaz ten orzeka się w miesiącach lub latach, przy czym dolna granica to 6 miesięcy a górna 3 lata. W ocenie sądu, w przypadku Z. K. zasadne jest stosowanie tego środka karnego przez w/w okres. Z jednej strony należy zwrócić uwagę, że ogromnym problemem w skali całego kraju, są kierujący, poruszający się po drogach publicznych, po użyciu alkoholu, którzy są realnym zagrożeniem i przyczyną wielu kolizji i wypadków drogowych. Z tego względu istnieje konieczność stanowczego i surowego piętnowania takiego zachowania, a zarazem chronienia społeczeństwa przed osobami wykraczającymi przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdu ma być nie tylko realną dolegliwością karną dla oskarżonego, ale również wyraźnym sygnałem, że tego typu zachowanie nie może być akceptowane. Ale z drugiej strony, okres zakazu, powinien być także uzależniony od braku wcześniejszej karalności, postawy oskarżonego w trakcie procesu oraz ilości alkoholu w wydychanym powietrzu. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w ocenie sądu, w/w zakaz orzeczony na okres 1 roku pozwoli Z. K. na zmianę swojej postawy, na przemyślenie swojego dotychczasowego zachowania, a w konsekwencji spowoduje, że nigdy w przyszłości nie będzie poruszał się on w ruchu lądowym po użyciu alkoholu.

Zgodnie z treścią art.627kpk i art.118§1kpw Z. K. został obciążony kosztami sądowymi, które po zsumowaniu wyniosły 200 zł.